

Rémségek tornya

Írta: Julius D. Smith

Első fejezet

Első találkozás

1

A Hold fluoreszkáló fénye sejtelmesen világította meg éjféλι szobámat. Nem volt ugyan telihold, de égi kísérőnk szépen dagadt, már csak három éjszakája maradt, hogy a csúcsra érjen. Épp eléggé ahhoz, hogy fénye jórészt elnyomja még a hozzá közeli csillagok fényét is. Pedig imádtam nézni a csillagokat, esténként órákat figyeltem a csillagos eget apró lakásom kicsiny erkélyéről, amely a hajdani New York egyik legmagasabb toronyházának, az Empire State Building-nek a kilencvenkilencedik emeletén szorongott. Nem túl nagy fantáziával a toronyházat csak Toronynak, az erkélyemet pedig csak Lábnyomnak hívtam.

Másfél órája nem csináltam mást, minthogy hanyatt fekvé néztem a szobám mennyezetén fluoreszkáló, szemeimmel játszadozó fényt, ahogy időnként végigpásztázott a szobán. A szomszédos őrtorony fénye volt, az őrk megint éberek voltak, akárcsak én. Akkor sem tudtam elaludni, mint ahogy már az elmúlt éjszakákon is, amióta a Hold korábban keskeny sarlója egyre testesebbre hízott. Már előre féltem a teliholdtól, amikor bármit is csináltam, bármit vettem be, egyszerűen nem bírtam elaludni. Most sem sokkal jobb a helyzet, de a rémisztő emlékek legalább már időben messzi vannak. Akkoriban a Hold delejező fénye alatt éjszakákon át csak a város zsúfolt és veszélyes utcáin bolyongtam. És hogy mit kerestem? Azóta sajnos már tudom. Akkor úgy éreztem, hogy talán valami izgalmat, talán valami értelmet... De az idő múltával egyre inkább úgy érzem, hogy valamilyen találkozást. Nekem akkor mindegy volt, hogy kivel, vagy mivel találkozom.

Akkor sem voltam őrült, és most sem vagyok az. Nem vagyok az a fajta, aki begőzöl a Hold pusztá látványától. Igaz, pszichiáternél sem jártam soha, aki a lelkemben kutatna és mindenféle tablettákat írna fel. Akkoriban persze máshonnan szereztem be őket... A pirulákat, amelyek csak még egy lapáttal rátettek a lelkemet szétfeszítő óriási belső nyugtalanságra...

Ahogy nem vagyok őrült, úgy nem voltam olyan fickó sem, aki folyton a saját lelkét vizsgálja. Végül is öt évet nyomtam le a Szövetségi Haderőnél, ebből kettőt a Marsi Kis Háborúban. Velem ellentétben sok bajtársam nem élte túl. Két évnyi harc a Mars porában. Két évnyi harc egy olyan helyen, ahol nemhogy harcolni, hanem élni is alig lehet. Az effajta háború azoknak való, akik lelkileg erősek.

Miért is írom azt, hogy a hajdani New York? Manapság már inkább csak Nueva Yorknak hívja az itteniek többsége, azok is, akik nem vagy alig beszélnek a spanyolt. Merthogy a Nagy Alma az elmúlt százötven évben igencsak megnőtt. Sokan jöttek ide a világ különböző részeiről, főleg a kaotikus Latin-Amerikából, emellett kiégett Ázsiából, de még a csontig lepusztított Afrika belső területeiről is. Így az immár negyvenmilliós metropolisz szépen ráterpeszkedett a szomszédos szövetséges államok tekintélyes részére, valósággal magába kebelezte őket. Igaz, a jómódúak költöztek ki ide, a város peremére, éppen úgy, ahogy régen. Csakhogy nem is olyan régen, évtizedekkel ezelőtt, a város szíve, Manhattan még élt. Manapság már gyakorlatilag halott, sokan csak Hátsó Fertálynak hívják. Én nem vagyok ilyen nagyvonalú, hiszen itt születtem, bár nem a Toronyban.

A Torony pedig itt áll, a Hátsó Fertály közepén, immár kétszáz éve. Az épület mindig lenyűgözött, pedig azt sem tudom, hogy ki tervezte, de gondolom, hogy nem én vagyok egyetlen a városban, aki így van ezzel. Egy nagy cég irodaépülete lehetett valamikor, de már senki sem emlékszik a vállalat nevére.

A kétszáz év pedig nyomokat hagyott a Toronyon, hiszen senki nem nyúlt hozzá már évtizedek óta. A régi, nagy üveglablakok jó része kitört, és az üvegszilánkok a mélybe hullottak. Az egész óriási épületben csak délutánonként és hajnalban volt áram- és vízellátás, és ezekért is jókora pénzeket kellett fizetni az Államnak. Mondanom sem kell, hogy a vízvezetékek gyakran eltörttek, a villanykábelek pedig számos helyen szabadon és szigetelés nélkül lógtak ki a falból. Szóval, a Torony nem volt az a hely, amit sokan lakóhelyként elképzelnek maguknak. Nem is olyan figurák költöztek ide, akik egy szép otthonról álmodoznak, hanem inkább olyanok, akiknek egy itteni kis lyuk volt az utolsó szalmaszál, amiben megkapaszkodhattak. Így voltam ezzel én is, mivel ez a lakás volt minden, amit a megalázóan kis összegű végkielégítés mellett a Szövetségi Haderőtől kaptam. A végkielégítést tényleg néhány nap alatt elvertem, és csak ez a lakás maradt.

Az átvirrasztott éjszaka után fáradtan keltem hajnalban. Gondoltam, hogy a még működő lifttel lemegyek az alsó szinteken működő boltok egyikébe, és veszek magamnak néhány aromásított sört, aminek persze semmi köze nem volt a természetes anyagokhoz. Valamit persze ráírtak a dobozra, de annak köze nem volt a valósághoz.

A kicsike vegyesbolt a tizenharmadik szinten már hajnal ötkor kinyitott. A tulaj nyilván tudta, hogy délelőtt kilenc és délután négy között alig lesz forgalma, mivel nem működött a lift. Ki lett volna az a hülye, aki délután fél ötkor leugrott volna nyolcvan-kilencven emeletet a lépcsőn egy kis sörért?

Ahogy beléptem a boltba, a tekintetem végigpásztázta a helyiséget. Egykori katonaként ez feltétlen reflex volt a részemről. A kis helyiség szinte semmit nem változott: körülbelül három méter széles volt a bejáratától számítva, míg a hosszúsága nagyjából öt méter lehetett. A helyiség túloldalán pedig aprócska eladópult szorongott, mögötte helyezkedtek el az áruknak szánt polcok. Nem írom azt, hogy árukkal teli, mert az olyasmi elég ritkán fordult elő a Hátsó Fertályban.

Amióta a Toronyban laktam, úgy nagyjából öt éve, mindig is Abdul al – Hasszani volt a boltos, akit mindenki csak Egyiptominak szólított, és ő nem tiltakozott ellene. Tényleg arról a környékről származhatott, mert Egyiptomból származni kedvező körülmény volt, hiszen ott időnként éhínségek ütötték fel a fejüket. Az éhségmenekülteket pedig az Állam könnyebben befogadta. Végül is kellett az olcsó munkaerő...

Szóval, megkedveltem Abdult, aki kétes származása ellenére mégsem volt rossz ember, mindig igyekezett még a rossz napjaimon is udvariasan kiszolgálni. Időnként pedig, ha a kedvem úgy hozta, még el is tudtunk egymással beszélgetni. Nyilván nem magas röptű témákról... Abdul többnyire a családjáról beszélt, az öregedő feleségéről, az iskolába járó fiáról és lányáról, én pedig saját magamról.

De aznap már az első pillantással észrevettem, hogy valami megváltozott. Egy fiatal, hosszú szőke hajú lány állt a pult mögött, olyan szemekkel, amilyeneket korábban még nem láttam. A szőke haj, kék szem most is jó kombináció, bár ritka, de neki nem kék szemei voltak. Igazából nem tudnám pontosan leírni őket, mert annyira elvesztem bennük, hogy elfelejtettem figyelni a részletekre. A lány szemeinek színe valahogy a sárgából és a zöldből lett sajátosan kikeverve, és azzal a keveréssel a huszonhét évem alatt nem találkoztam. A lány egyébként legfeljebb húsz éves lehetett.

Bár nemcsak a marsi sivatagban volt harci tapasztalatom, a lány szemei láttán mégis néhány pillanatra zavarba jöttem. Csak csendben álltam a pult előtt, a gondolataim pedig szépen elkalandoztak.

- Mit óhajt, uram? – kérdezte tőlem halkán, és valamilyen sajátosan lágy hanglejtéssel, amit korábban nem hallottam. Az biztos, hogy itt a Hátsó Fertályban nem ezzel a hanghordozással beszéltek egymáshoz az emberek. Túl finom volt ez hang és stílus ide... Egy virágszál a sivatag közepén, futott át akkor a gondolat az agyamon.
- Néhány Seniorita sörre gondoltam ... - válaszoltam egy kicsit meglepetten, mintha nem számítottam volna effajta kérdésre.
- Mennyire is? – kérdezte mosolyogva, bár a mosolyt nem éreztem egészen természetesnek.

- Legyen hat, ha már eddig lejöttem – mondtam mosolyogva, miközben az én mosolyom sem jött szívből. A kezdeti zavaromat sajnos még mindig nem küzdöttem le.

A lány a következő pillanatokban előbb zavartan jobbra, majd balra nézett. Mintha nem egészen tudta volna, hogy a Seniorita sört hol is kell keresni. Abdulnak persze nem lett volna ezzel problémája... Szerencséjére a habozását csak én láttam, hiszen első találkozásunk hosszúnak tűnő percei alatt én voltam az egyedüli vásárló a kicsiny boltban.

A szőke hajjal keretezett arc hamarosan felvidult, hiszen gazdája megtalálta, amit keresett. A következő pillanatban a lány bal kézzel a sörért nyúlt. Ez az apró mozdulat azonban nem egészen úgy sikerült, ahogy arra számítani lehet. Sőt, az események olyan sorozatát indította be, amelyekre nem igazán lehetett számítani. Az egyik sörösdoboz ugyanis erős pukkanással leesett és elgurult, és éppen a lábaim előtt állt meg. A sör jó része a padlóra folyt, és a szőke lány kellően meglepődött. Kiszaladt a pult mögül, kapkodva guggolt le és nyúlt a sör után. Akkor vettem észre, hogy tekintélyes hosszúságú körmei vannak. Ránézésre minimum négy centisre becsültem őket. Már akkor bevillant, hogy a gettóban, ahol néha sokaknak a kukából kellett kiguberálni a kaját, nem éppen a hosszú körmök voltak a túlélés zálogai...

- Elnézést kérek, adok egy másikat – kiáltotta idegesen, de majdnem ugyanazzal a finom hangsúllyal, amit korábban már tőle megszoktam. Illetve abban a pár percben, amióta ismertük egymást. Abban a helyzetben nekem az a hang különösen tetszett. Az meg még jobban, hogy az elmúlt öt évben nem kért tőlem elnézést senki. Abban a pillanatban jutott eszembe, hogy akár ki is használhatnám a helyzetet, így előhozakodtam a kezdőkérdéssel.
- Hogy hívnak? Még soha nem láttalak itt...

A lány viszonylag gyorsan és ruganyosan felállt, de a válaszig néhány pillanat eltelt, emellett az arcán zavart kifejezés tükröződött. A lelkem mélyén persze reméltem, hogy nem tettem fel neki túl nehéz kérdést. Így, a pulton kívül persze egy hosszú pillantással végig is tudtam mérni tetőtől talpig, és tetszett, amit láttam. Körülbelül százhetven centiméter magas lehetett, arányos és izmos testalkattal, normális méretű fenékkal és mellekkel. Nemcsak a teste volt arányos, hanem az arca is. Szépen ívelt orra és szája volt, na meg formás fülei. De mégis a sárgászöld szeme uralta az arcát, és ez a körülmény eléggé felizgatta a fantáziámat, ahogy a sajátosan hosszú körmei is.

- Alice vagyok. Alice Williams... Ez az első napom itt...- mondta halkán és némiképp sejtelmesen, enyhe mosoly kíséretében.
- Én pedig Robert Alvarez és már jó öt éve járok ide – mondtam kissé katonásan, miközben mosolyt és határozottságot erőltettem az arcomra. Persze mosolyogni akartam én, csak már évekkel korábban elfelejtettem, hogyan is kell spontán vigyorogni. Abban a pillanatban az is átfutott az agyamon, hogy rákérdezek, hogy ugyan hova lett Abdul, de úgy döntöttem, hogy egyelőre nem feszegetem a kérdést. Sajnos később sem volt rá alkalmam.

Alice gyorsan szemébe dobta a kipukkant sörösdobozt, majd odalépett a polchoz, és hasonló gyorsasággal levett hat másik doboz Seniorita sört. Aztán egy tekintélyes méretű bolti műanyag táskába pakolta őket, majd az ormótlan vackot elém helyezte a pultra.

- Tizennyolc dollár lesz. És még egyszer elnézést kérek a kellemetlenségért... - mondta a már megszokott enyhe mosollyal, de egyre inkább úgy éreztem, hogy szabadulni akart abból a helyzetből. Talán attól félt, hogy valaki majd édes kettesben fog találni minket.

Viszonoztam a mosolyát, majd a zsebemből a pultra helyeztem a tizennyolc dollárt. Jobb helyeken már kiment a készpénz a divatból, de a Hátsó Fertályt senki nem tartotta se jó helynek, se jobb helynek.

- Nincs semmi baj, Alice... Csak egy kérdés a végére... Nem találkozhatnánk valahol ezen a kis bolton kívül is? – kérdeztem némiképp feszengve.

Kérdésem a lányból is némi feszengést váltott ki, pedig azért nem érhettem teljesen váratlanul.

- Bármennyire is szimpatikus vagy nekem, Robert, sajnos nem találkozhatunk – mondta Alice továbbra is szorongó arckifejezéssel.
- És miért? – tettem fel jóval ingerültebben a kérdést, mint ahogy szerettem volna.
- Jegyben járok valakivel... - mondta halkán, miközben a jobb kezét óvatosan a pultra helyezte.

Csak ekkor tűnt fel nekem, hogy egy jókora aranygyűrűt visel a jobb kezének a mutatóujján. Első pillantásra túl értékesnek tűnt a gyűrű ahhoz, hogy egy bolti eladó lány hétköznapi viselete legyen. Akkor nem tudtam megfigyelni, hogy milyen mintázat vagy szimbólumok vannak a gyűrűn, pedig a későbbi történések fényében nem ártott volna. Mint ahogy arra sem ártott volna rákérdezni, hogy kivel jár jegyben. Akkor azonban nem volt hozzá kedvem, a jegyes pusztá említése keserű szájját hagyott bennem. Viszont nem akartam teljesen vert seregként távozni, így gondoltam, hogy résnyire nyitva hagyom közöttünk az ajtót.

- Még találkozni fogunk, Alice. El sem tudjuk egymást kerülni. Minden nap jönni fogok ide...- mondtam lassan és tagoltan, miközben a lány arcát próbáltam megfejteni. Nem igazán tudtam eldönteni, hogy mit gondol, mert fiatal kora ellenére igen jól tudta uralni arcának rezdüléseit. A boltban pedig nem is akartam tovább gondolkodni rajta, inkább kiléptem a folyosóra.

